

Handreiking innovatief aanbesteden van groenafval en gras

Module 200 Wat mag met groenafval en gras? Relevante wet- en regelgeving

(Versie 2.0 – April 2017)

Inhoud van deze module

Deze module gaat in op de milieuwet- en regelgeving die van toepassing is op de be- en verwerking van groenafval en/of deelstromen daaruit (bijvoorbeeld bermgras). Deze module beantwoordt een zevental vragen rond (1) de definitie en afvalstatus van groenafval, (2) methoden volgens welke men groenafval of deelstromen daaruit mag verwerken, (3) de wijze waarop men groenafval deelstromen of (producten daaruit) mag toepassen, en (4) vergunningeisen voor partijen die groenafval verwerken.

Over de milieuregelgeving die van toepassing is op (de verwerking van) groenafval bestaan de nodige misverstanden. In de praktijk leidt dat er niet zelden toe dat de regelgeving niet of fout wordt toegepast. Voldoen aan wet- en regelgeving is een basisvoorwaarde in ieder bestek en contract.

In deze module is er voor gekozen om de belangrijkste vragen en misverstanden over relevante milieuregelgeving te behandelen via een Vraag & Antwoord format. Bij elk antwoord staat een referentie van relevante regelgeving, dan wel uitleg daarvan in documentatie van de Rijksoverheid.

Achtereenvolgens komen de volgende vragen aan de orde:

1. Wat is de definitie van groenafval?
2. Is groenafval ten allen tijde een afvalstof?
3. Volgens welke methoden mag men groenafval verwerken?
4. Hoe zit het dan met de Vrijstellingsregeling plantenresten?
5. Hoe zit het met land- en bosbouw materiaal dat is vrijgesteld van een deel van de afvalstoffenregels (Artikel 10.1a Wet milieubeheer)?
6. Mogen bermgras, slootmaaisel en/of ander groenafval rechtstreeks als bodemverbeteraar worden toegepast? En na bewerking tot compost, digestaat of bokashi?
7. Is voor het be- en verwerken van groenafval een vergunning nodig?

Vraag 1: Wat is de definitie van groenafval

Het Landelijk Afvalbeheerplan 2 (LAP2) definieert groenafval als volgt:

‘Gescheiden ingezameld groenafval komt vrij bij de aanleg en onderhoud van openbaar groen, bos- en natuurterreinen. Het betreft tevens afval dat hiermee te vergelijken is, zoals grof tuinafval, berm- en slootmaaisel, afval van hoveniersbedrijven, agrarisch afval en afval dat vrijkomt bij aanleg en onderhoud van terreinen van instellingen en bedrijven. Ook gescheiden ingezameld grof tuinafval van huishoudens valt onder groenafval’.

Gescheiden ingezameld GFT-afval van huishoudens en organisch bedrijfsafval worden niet tot groenafval gerekend, evenmin als reststromen uit de voedings- en genotmiddelenindustrie.

Groenafval bestaat in zijn algemeenheid altijd uit één of meer van de volgende fracties:

- Maaisel van bermen, sloten en natuurgebieden;
- Houtig materiaal, bijvoorbeeld takhout, snoeihout, stobben;
- Bladafval;
- Specifieke deelstromen als heidemaaisel, en –plagsel, rietresten etc.;
- Zwerfvuil. Afhankelijk van de herkomst bedraagt dit tussen de 1% en de 5%.

Wanneer een deelstroom uit groenafval apart wordt ingezameld (en eventueel verwerkt), wordt deze meestal niet als groenafval aangeduid, maar bijvoorbeeld als bermgras of als snoeihout.

De exacte samenstelling van groenafval hangt ondermeer af van de herkomst, het jaargetijde en de wijze van inzamelen. Zo komt in het voorjaar maaisel in een piek vrij, en in de herfst bladafval. De heterogene samenstelling van groenafval stelt eisen en begrenzingen aan de mogelijkheden tot be- en verwerking. Module 300 gaat hier nader op in.

Vraag 2: Is groenafval ten allen tijde een afvalstof?

Artikel 1.1 van de Wet milieubeheer definieert afvalstoffen als : *‘alle stoffen, preparaten of producten, waarvan de houder zich ontdoet, voornemens is zich te ontdoen of zich moet ontdoen’*. Deze definitie is overgenomen uit de Europese Kaderrichtlijn afvalstoffen.

Gelet op deze definitie zijn overblijfselen die niet bewust zijn geproduceerd maar vrijkomen bij een productieproces of bij onderhoudswerkzaamheden aan te merken als ‘afvalstoffen’. Groenafval en deelstromen hieruit vallen hieronder. Groenafval is als afvalstof gedefinieerd in het Landelijk Afvalbeheerplan 2 en het concept Landelijke Afvalbeheerplan 3 (zie Vraag 3).

Een uitzondering kan zijn schoon vers hout. Op dit moment wordt door het Ministerie van I&M gewerkt aan een handreiking die verduidelijkt wanneer schoon vers hout niet als afvalstof hoeft te worden aangemerkt. Zodra deze gereed is wordt deze als nieuwe module 210 toegevoegd aan deze handreiking.

N.B. Ten onrechte wordt de laatste tijd wel eens geconcludeerd dat groenafval, of een deelstroom daaruit zoals bermgras, geen afval meer zou zijn. Er wordt dan verwezen naar een ‘recente wetswijziging’. Dit betreft artikel 10.1a onder f van de Wet milieubeheer, waarin staat aangegeven dat bosbouw- en landbouwmateriaal onder voorwaarden zijn vrijgesteld van een deel van de afvalstoffenregelgeving. Deze vrijstelling betekent echter niet dat het materiaal geen afvalstof meer is (Zie ook vraag 5)!

Als onderdeel van de transitie naar een circulaire economie zal het ‘afvalbegrip’ waarschijnlijk nieuw worden gedefinieerd. Wat dit betekent voor de afvalstatus voor groenafval (deelstromen) en de praktische hergebruikmogelijkheden is op dit moment nog niet aan te geven.

Kan groenafval een bijproduct zijn?

Onder omstandigheden kunnen overblijfselen na productie of consumptie worden aangemerkt als **bijproducten**. Voor het onderscheid tussen bijproducten en afvalstoffen heeft de Europese Commissie criteria opgesteld. Voor het vaststellen of er sprake is van een bijproduct moet de reststroom voldoen aan vier criteria:

1. Het is zeker dat de overblijfselen zullen worden gebruikt;
2. De overblijfselen kunnen onmiddellijk worden gebruikt, zonder andere behandeling dan de gangbare;
3. De overblijfselen worden geproduceerd als een integraal onderdeel van een productieproces;
4. Het verdere gebruik moet rechtmatig zijn. Met andere woorden gebruik van de stof, het preparaat of het voorwerp moet voldoen aan alle voorschriften op het gebied van productie, milieu en gezondheidsbescherming. Toegepaste overblijfselen mogen niet leiden tot ongunstige effecten op het milieu of de menselijke gezondheid.

Voor (deelstromen uit) groenafval zijn op dit moment geen situaties bekend waarin het materiaal wordt aangemerkt als bijproduct. Dit komt waarschijnlijk omdat groenafval in het algemeen altijd een bewerking moet ondergaan voordat hergebruik mogelijk is (criterium 2). Bovendien is geen sprake van een productieproces (criterium 3).

Is de 'einde afvalstatus' relevant voor groenafval?

Een afvalstof die aan de criteria voor de 'einde-afvalfase' voldoet wordt niet langer meer als afvalstof gezien. Dat is het geval als die afvalstof een behandeling voor nuttige toepassing heeft ondergaan en voldoet aan specifiek daarvoor opgestelde criteria.

In de Europese Kaderrichtlijn afval staan de voorwaarden die gebruikt moeten worden bij het opstellen van specifieke einde afval criteria. Deze voorwaarden komen voort uit jurisprudentie. Het gaat om de volgende voorwaarden, die zijn genoemd in artikel 6 van de kaderrichtlijn afvalstoffen:

1. De stof of het voorwerp wordt gebruikelijk toegepast voor specifieke doelen;
2. Er is een markt voor of vraag naar de stof of het voorwerp;
3. De stof of het voorwerp voldoet aan de technische voorschriften voor de specifieke doelen en aan de voor producten geldende wetgeving en normen;
4. Het gebruik van de stof of het voorwerp heeft over het geheel genomen geen ongunstige effecten voor het milieu of de menselijke gezondheid.

Op dit moment bestaan er geen vastgelegde einde afvalcriteria voor (deelstromen uit) groenafval op Europees of nationaal niveau.

Vraag 3: Volgens welke methoden mag men groenafval verwerken?

Het Landelijk Afvalbeheer Plan (LAP) definieert voor verschillende afvalstromen de Minimumstandaard. Onder de Minimumstandaard van een afvalstof wordt verstaan de *minimale hoogwaardigheid* van verwerking van die afvalstof. De standaard is een invulling van de afvalhiërarchie voor afzonderlijke afvalstoffen en vormt op die manier een referentieniveau bij de vergunningverlening voor afvalbeheer.

In het concept LAP 3 van november 2016 wordt de volgende Minimumstandaard voor groenafval voorgesteld:

Recycling in de vorm van:

- *composteren met het oog op recycling als compost, of*
- *vergisten met gebruik van het gevormde biogas als brandstof gevolgd door narijping (nacompostering of een andere vorm van aërobe droging) gericht op recycling van het digestaat.*

Voor de houtfractie van groenafval (snoeihout en stobben) is eveneens toegestaan:

- *Inzet als brandstof t.b.v. externe levering van elektriciteit en/of warmte.*

Vrijstelling of ontheffing

- *In sommige gevallen mag groenafval rechtstreeks op of in de bodem worden gebracht. Wanneer het groenafval kan worden aangemerkt als land- en bosbouw materiaal mag het onder voorwaarden worden toegepast (conform artikel 10.1a, onder f, Wet milieubeheer), bijvoorbeeld als meststof/bodemverbeteraar. Storten buiten inrichting mag binnen de vrijstelling zoals opgenomen in de Vrijstellingsregeling plantenresten.*
- *Onder voorwaarden (wet dieren) is gebruik van bermmaaisel als diervoeder toegestaan. Indien sprake is van afval voor het op of in de bodem brengen van het maaisel is een ontheffing van artikel 10.2 Wm nodig.*
- *In incidentele gevallen kan een ontheffing van het verbod om groenafval buiten inrichting te verbranden (art. 10.63 Wm) verleend worden.*

Met andere woorden, de verwerking van groenafval moet voldoen aan één van de opties genoemd in de minimumstandaard, of aan een meer duurzame wijze van verwerken.

N.B. Ook partijen groenafval die niet worden ingezameld maar door een ontoedener zelf ter verwerking worden aangeboden, vallen ook onder dit sectorplan.

Vraag 4: Hoe zit het dan met de Vrijstellingsregeling plantenresten?

Zoals bovenstaand aangegeven staat de meststoffenregelgeving rechtstreekse afzet van bermgras en slootmaaisel aan de landbouw niet toe. Er bestaat een regeling die hierop een uitzondering maakt, namelijk de 'Vrijstellingsregeling plantenresten en tarragrond'.

In deze regeling worden categorieën plantenresten (en tarragrond) aangewezen die zijn vrijgesteld van het stortverbod van afvalstoffen buiten inrichtingen, met de daarbij behorende voorwaarden. Het gaat om bermmaaisel, oogstrestanten, heideplagsel en maaisel, en tarragrond.

De Vrijstellingsregeling specificeert de voorwaarden waaronder bermmaaisel en slootmaaisel mogen worden toegepast als volgt:

...mag uitsluitend op of in de bodem worden gebracht indien:

a. Dit geschiedt...

- *...op de plaats of het perceel waar dit is vrijgekomen, of*
- *...op het aangrenzende perceel (direct aangrenzend of binnen maximaal 100 meter van locatie vrijgekomen materiaal), of*
- *...op een andere perceel van het bedrijf waartoe het aangrenzend perceel aan behoort (maximaal 1 km van locatie vrijgekomen materiaal).*

- *...sprake is van schoon en onverdacht materiaal*
- b. *De hoeveelheid die op of in de bodem wordt gebracht in evenwichtige verhouding staat tot het oppervlak van het ontvangende perceel, en*
- c. *Het bermmaaisel gelijkmatig wordt verspreid over het ontvangende perceel en dit niet significant bijdraagt aan de verspreiding van nutriënten en zware metalen.*

Hierbij zijn nog de volgende opmerkingen te maken:

1. De Vrijstellingsregeling wordt ook wel aangeduid als 'Kleine Kringloop'. Deze benaming is enigszins misleidend: het gaat immers niet om recycling, maar om vrijstelling van het stortverbod buiten inrichtingen;
2. De regeling bevat alleen vrijstellingen, wat betekent dat men niet verplicht is om in de aangewezen gevallen de plantenresten daadwerkelijk op of in de bodem te brengen. Ook kan het zijn dat in een bepaald geval, bijvoorbeeld in de biologische landbouw, de feitelijke situatie of andere voorschriften het onmogelijk maken om stoffen op of in de bodem te brengen.
3. Het gaat bij de Vrijstellingsregeling om het rechtstreeks op of in de bodem brengen van genoemde reststromen, eventueel na mechanische bewerking (verkleinen, homogeniseren). Tussentijds bewerken door middel van bijvoorbeeld composteren, vergisten of fermentatie (bokashi) is niet toegestaan binnen de Vrijstellingsregeling. Hiervoor gelden de kaders van bijvoorbeeld het Activiteitenbesluit.
4. Materiaal dat onder de Vrijstellingsregeling wordt toegepast als bodemverbeteraar valt onder het gebruiksnormenstelsel van de meststoffenregelgeving (bijtelling/registratie van hiermee aangevoerde stikstof en fosfaat). Deze verplichting wordt in de praktijk nogal eens over het hoofd gezien.

In 2017 wordt de Vrijstellingsregeling herzien. Op dit moment (maart 2017) valt nog niet te zeggen tot welke aanpassingen de herziening zal leiden.

Vraag 5: Hoe zit het met land- en bosbouw materiaal dat is vrijgesteld van een deel van de afvalstoffenregels (Artikel 10.1a Wet milieubeheer)?

Het gaat in dit geval om artikel 10.1a van de Wet milieubeheer. Hierin staat dat de afvalstoffenregelgeving van hoofdstuk 10 van de Wet milieubeheer niet van toepassing is voor:

'stro en ander natuurlijk, niet-gevaarlijk landbouw- of bosbouw materiaal dat wordt gebruikt in de landbouw, de bosbouw of voor de productie van energie uit die biomassa door middel van processen of methoden die onschadelijk zijn voor het milieu en die de menselijke gezondheid niet in gevaar brengen'

Groenafval waaronder bermgras en slootmaaisel kunnen vallen onder de definitie van 'landbouw- of bosbouw materiaal' zoals genoemd in het artikel.

Alleen als het materiaal voldoet aan het criterium 'niet-gevaarlijk' is het daadwerkelijk uitgesloten van hoofdstuk 10 van de afvalstoffenregelgeving. Voor uitleg van het criterium 'niet-gevaarlijk' is van belang of het materiaal wordt ingezet als meststof, dan wel voor een andere toepassing:

Bij inzet als meststof definieert de wetgever het criterium 'niet-gevaarlijk' als de maximale waarden die horen bij de Meststoffenwet, voor co-materialen die vergelijkbaar zijn met de stromen die onder dit artikel 10.1a vallen. Het gaat hierbij om de maximale waarden die zijn opgenomen voor zware metalen in tabel 1, bijlage II van het Uitvoeringsbesluit Meststoffenwet.

Bij inzet voor een toepassing anders dan als meststof definieert de wetgever het criterium 'niet gevaarlijk' aan de hand van Artikel 1.1 van de Wet milieubeheer. Dit artikel definieert een gevaarlijke afvalstof als een afvalstof die één of meer van de in bijlage III van de Kaderrichtlijn Afvalstoffen genoemde gevaarlijke eigenschappen bezit. Met andere woorden: wanneer het materiaal géén van deze eigenschappen bezit, classificeert het als niet-gevaarlijk.

De ontdoener en de toepasser zullen zich ervan moeten vergewissen dat het materiaal niet gevaarlijk is in de zin zoals hierboven omschreven. Hoe dat moet gebeuren is niet omschreven.

Voorts geeft de wetgever aan dat '*methoden die onschadelijk zijn voor het milieu en de gezondheid van mensen*' niet eenduidig te definiëren zijn, maar per toepassing beoordeeld moeten worden. In ieder geval moet worden voldaan aan de relevante wettelijke normen en regels. Het voldoen aan de (milieu)regelgeving is een minimumvoorwaarde.

N.B. Ook wanneer groenafval, bermmaaisel of slootmaaisel worden aangemerkt als niet-gevaarlijk landbouw- of bosbouw materiaal zijn het nog steeds afvalstoffen. Artikel 10.1a heeft betrekking op vrijstelling van een deel van de afvalstoffenregelgeving (namelijk hoofdstuk 10). Alle andere regelgeving die van toepassing is op afvalstoffen blijft gelden. Het gaat dan bijvoorbeeld om de regels uit het Activiteitenbesluit.

Er ligt een wijziging van de Wet milieubeheer voor waarin de uitzondering wordt beperkt. De artikelen over de afvalhiërarchie, het stortverbod en de Minimumstandaard uit het LAP gaan dan wel weer gelden voor deze stromen. Wanneer deze wijziging in werking treedt is op dit moment (maart 2017) nog niet bekend.

Vraag 6: Mogen bermgras, slootmaaisel en/of ander groenafval rechtstreeks als bodemverbeteraar worden toegepast?

Een afval- of reststof die bestemd is om te worden gebruikt als meststof/bodemverbeteraar mag volgens de meststoffenregelgeving en het Besluit gebruik meststoffen alleen worden verhandeld, vervoerd of gebruikt worden als deze is opgenomen op bijlage Aa bij onderdeel I of II. Bermmaaisel en slootmaaisel staan niet bij onderdeel I of II vermeld, en mogen dus niet als meststof/bodemverbeteraar worden gebruikt.

N.B. Dit is het onderdeel waar Artikel 10.1a voor de meeste verwarring zorgt. Artikel 10.1a suggereert dat het materiaal zonder meer in de landbouw mag worden toegepast. Echter, wanneer het doel is het materiaal als *meststof* te gebruiken gaat de meststoffenregelgeving voor op de voorschriften (en eventuele vrijstellingen) uit de afvalstoffenregelgeving.

Het materiaal kan ook als *afvalstof* worden gestort buiten inrichting. In dat geval zijn de voorwaarden uit de Vrijstellingsregeling plantenresten van toepassing.

Vraag 6bis: Mag bermmaaisel en slootmaaisel na vergisten, composteren of fermenteren (bokashi) worden toegepast als bodemverbeteraar of meststof?

Bermmaaisel en slootmaaisel zijn conform Bijlage Aa, behorende bij artikel 4 van de Uitvoeringsregeling Meststoffenwet, onderdeel IV, categorie G1 toegestane inputstromen voor **covergisting**. Het digestaat van covergisting wordt in zijn geheel als dierlijke mest geclassificeerd (mits meer dan 50% van de input van de covergister uit dierlijke mest bestaat) en moet als zodanig worden afgezet.

Bermmaaisel en slootmaaisel kunnen ook worden omgezet in **compost**. Voor een goed verloop van het composteerproces zal mengen met andere reststromen altijd noodzakelijk zijn (bijvoorbeeld houtig materiaal).

Vanuit de Meststoffenwet is compost gedefinieerd *‘als een product dat bestaat uit één of meer organische afvalstoffen die al dan niet met bodembestanddelen zijn gemengd en die met behulp van micro-organismen zijn afgebroken en omgezet tot een homogeen en zodanig stabiel eindproduct dat daarin alleen nog een langzame afbraak van humeuze verbindingen plaatsvindt en dat niet mede bestaat uit dierlijke meststoffen’*. Bovendien is van belang dat de compost gehygiëniseerd is, dus vrij van onkruidzaden en ziektekiemen.

Deze eisen vereisen tenminste enige vorm van sturing en controle van het composteerproces. Dat is bij grote én kleine schaal van compostering goed mogelijk. Echter, het passief laten liggen van hopen maaisel op het land wordt niet als compostering gezien.

In Artikel 17 van het Uitvoeringsbesluit Meststoffenwet zijn kwaliteitseisen voor compost opgenomen. Als na het composteren de partij aantoonbaar voldoet aan deze eisen mag de compost conform de regels van dat besluit en de bijbehorende uitvoeringsregeling als meststof worden verhandeld en vervoerd (met Vervoersbewijs Zuiveringspact en Compost).

Bermmaaisel en slootmaaisel kunnen ook worden **gefermenteerd**. Veelbesproken is de Bokashi methode. Tijdens de fermentatie vindt geen hygiënisatie en biologische stabilisatie plaats van het maaisel. Het eindproduct (‘Bokashi’) is géén toegestane meststof. In Module 310 is meer informatie te vinden over Bokashi.

Vraag 7: Is voor het be- en verwerken van groenafval een vergunning nodig?

Voor het opwerken van groenafval is een Omgevingsvergunning vereist (‘erkende verwerker’). De Omgevingsvergunning regelt onder meer milieubescherpende voorzieningen en het voorkomen van hinder naar de omgeving.

Slechts in uitzonderingsgevallen is geen Omgevingsvergunning noodzakelijk, namelijk bij:

‘Het opslaan, versnipperen en composteren van ten hoogste 600 kubieke meter groenafval, afgedragen gewas of bloembollenafval ontstaan bij werkzaamheden die buiten de inrichting zijn verricht door degene die de inrichting drijft of niet afkomstig van buiten de inrichting, voor zover geen sprake is van gevaarlijke afvalstoffen’ (Besluit omgevingsrecht, Bijlage 1, onderdeel C, 28.10, 28°).

Het betreft hier afval dat ontstaan is door **eigen werkzaamheden** binnen of buiten de inrichting. Dat wil zeggen dat het bedrijf waar de afvalstoffen worden opgeslagen, versnipperd en/ of gecomposteerd, ook het bedrijf is dat de werkzaamheden heeft verricht waardoor de afvalstoffen zijn ontstaan.

Voorbeeld van uitzondering van Omgevingsvergunningplicht

Een hoveniersbedrijf verricht werkzaamheden in een tuin van een particulier. Het groenafval dat daarbij ontstaat neemt de hovenier mee terug naar de eigen bedrijfslocatie. Daar wordt het tijdelijk opgeslagen. Het groenafval dat het bedrijf mee terugneemt zijn afvalstoffen van buiten de inrichting. Dit bedrijf heeft geen Omgevingsvergunning milieu nodig indien er in totaal niet meer dan 600 m³ groenafval van buiten de inrichting wordt opgeslagen en/of versnipperd en gecomposteerd. Wanneer de hovenier tevens groenafval van derden inneemt op zijn inrichting, is wel een Omgevingsvergunning noodzakelijk. De hoeveelheden groenafval die worden opgeslagen, versnipperd of gecomposteerd zijn in dit geval niet relevant.

Bovenstaande geldt analoog voor loonwerk-/maaibedrijven, boomkwekerijen, etc..

Voorbeeld afkomstig van: www.infomil.nl (bewerkt).

Vraag 8: Welke verplichtingen hebben andere partijen in groenafvalketens?

De Wet milieubeheer onderscheidt verschillende rollen in de afvalketen. Dit zijn ontdoener, ontvanger, vervoerder en inzamelaar. Al deze partijen hebben registratieverplichtingen voor het afval waarvan zij zich ontdoen, of dat zij in ontvangst nemen en/of vervoeren.

Bovendien kunnen deze partijen meldingsplichtig zijn bij het LMA. Dit is het geval wanneer zij vallen onder categorie 28.4 van bijlage 1c van het Besluit Omgevingsrecht (Bor). Dit artikel gaat onder andere over het opslaan van bepaalde afvalstoffen en het overslaan van buiten de inrichting afkomstige afvalstoffen. Daarnaast is in het Besluit Melden vastgelegd dat composteerinrichtingen vanaf een verwerkingscapaciteit van meer dan 50 m³ per jaar meldingsplichtig zijn. Dit houdt in dat meldingsplichtige bedrijven binnen vier weken na afloop van de maand aan het Landelijk Meldpunt Afvalstoffen (LMA) melden welke afvalstoffen in de voorgaande maand zijn ontvangen.

Het Besluit en de Regeling melden bedrijfsafvalstoffen en gevaarlijke afvalstoffen en het Besluit omgevingsrecht geven een nadere invulling van de registratie-eisen per situatie. De verschillende verplichtingen staan in detail beschreven op www.lma.nl.

De begeleidingsbrief en het VIHB-nummer

Diegene die afvalstoffen vervoert, moet altijd een volledig en correct ingevulde begeleidingsbrief bij zich hebben. In principe moet de ontdoener van de afvalstoffen een begeleidingsbrief verstrekken aan de vervoerder. Wanneer dat niet gebeurt, moet de vervoerder zelf zorgen voor de begeleidingsbrief. Een begeleidingsbrief is niet nodig wanneer er minder dan 500 kg bedrijfsafvalstoffen wordt vervoerd of als de afvalstoffen in een motorvoertuig van rijbewijscategorie B worden vervoerd. Bij vervoer van afvalstoffen met een motorvoertuig van rijbewijscategorie BE of een landbouwtrekker en combidumper moet wel altijd een begeleidingsbrief aanwezig zijn.

Bij elk transport van afvalstoffen moet er in principe een unieke begeleidingsbrief aanwezig zijn. Uitzondering zijn de zogenaamde repeterende vrachten waarbij steeds dezelfde afvalstof met dezelfde herkomst en dezelfde bestemming wordt vervoerd in hetzelfde voertuig. In dat geval kan worden volstaan met één begeleidingsbrief per werkweek.

Bedrijven die zich bezighouden met het vervoeren, verzamelen, handelen of bemiddelen van afvalstoffen moeten beschikken over een VIHB-nummer. Op de begeleidingsbrief dient het VIHB-nummer van de vervoerder te worden vermeld.